

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1328/2021
23.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Бранислав Недић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Гордана Весковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9000/19 од 09.12.2020. године, у седници одржаној 23.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9000/19 од 09.12.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9000/19 од 09.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 637/16 од 21.01.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му плати износ од 2.849.793,07 динара као и законску затезну камату на износ од 1.917.278,34 динара почев од 01.04.2013. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади износ од 108.000,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Решењем Другог основног суда у Београду П 637/16 од 21.05.2019. године одбијен је као неоснован захтев туженог за доношење допунског решења о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9000/19 од 09.12.2020. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење првостепеног суда П 637/16 од 21.05.2019. године. Ставом трећим изреке одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а ревизијом тужиоца се заправо оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Поред тога, ревизијом тужиоца се указује на неравноправност странака у овој парници у погледу могућности постављања питања приликом извођења доказа (члан 317. ЗПП), што спада у домен битних повреда одредаба парничног поступка из ког разлога се посебна ревизија не може изјавити.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

По члану 28. ЗПП ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Тужба у овом спору поднета је 02.03.2016. године са тужбеним захтевом за исплату износа од 2.849.793,07 динара са законском затезном каматом на износ од 1.917.278,34 динара од 01.04.2013. године до исплате.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела (вредност главног захтева) не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (један евро је вредео 123,3781 динара), при чему се обрачуната камата као споредно тражење не узима у обзир, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић